

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **F. D.**
bytem X.
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2019, č. j. JMK 92756/2019, sp. zn. S-JMK 76641/2019/OD/No,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Židlochovice (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 26. 1. 2019, č. případu 55/2018, sp. zn. OD/5163/2018/KI, uznal žalobce vinným z přestupků dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Dle výroku rozhodnutí žalobce dne 17. 3. 2018 v 11:38 hod. řídil osobní motorové vozidlo X., reg. zn. X. s vlekem Adam 67, reg. zn. X., na silnici II/425 v místě přemostění silnice I/52 nerespektoval svislé dopravní značení C2a „Příkázaný směr jízdy přímo“ a vodorovné dopravní značení V1a „Podélná čára souvislá“ a při otáčení do protisměru se střetl s osobním autem jiné řidičky, která jej objížděla. Žalobce se podrobil dechové zkoušce na alkohol s pozitivním výsledkem a na základě rozboru vzorku odebrané krve mu byla metodou plynové chromatografie naměřena hladina 0,31 promile. Žalobce neměl při řízení u sebe řidičský průkaz, který nepředložil policistům ke kontrole. Svým jednáním žalobce porušil § 4 písm. c) a § 24 odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona; porušil § 6 odst. 8 ve spojení s § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona; a porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona. Za uvedené přestupky uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 8 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. K odvolání žalobce žalovaný změnil výrok o sankci tak, že do doby zákazu činnosti se započítává doba, po kterou již žalobce nesměl v souvislosti s přestupkem činnost vykonávat; ve zbytku odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá nesrozumitelnost výroku rozhodnutí prvního stupně, neboť z něj není patrné, jakým jednáním mělo dojít k porušení jakého právního ustanovení, a není zřejmé ani to, o jakou skutkovou podstatu přestupku se v konkrétním jednání jedná. Jednotlivá jednání a právní ustanovení tak není možné „provázat“. Dle žalobce obdobnou situaci již krajský soud řešil v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014 – 31. Žalobce dále odkazuje také na judikaturu vztahující se k náležitostem výroku správního rozhodnutí.
3. Správní orgány dle žalobce nesprávně kvalifikovaly vymezený skutek. Podle výroku rozhodnutí prvního stupně je totiž žalobci kladeno za vinu, že „neměl při řízení o sebe ŘP, který nepředložil policistům ČR ke kontrole.“ Současně je žalobci kladeno za vinu porušení § 6 odst. 8 ve spojení s § 6 odst. 7 písm. a) silničního zákona. Žalobce namítá, že nebylo žádným způsobem prokázáno, že by žalobce neměl řidičský průkaz u sebe, správní orgány proto měly v tomto postupovat v jeho prospěch. I kdyby však žalobce u sebe neměl řidičský průkaz, nelze jej současně trestat jak za to, že jej neměl u sebe i za to, že jej policistům nepředložil. Jednalo by se totiž o povinnost, jejíž splnění je objektivně nemožné. Dle žalobce jsou obě ustanovení (povinnost předložit řidičský průkaz a povinnost mít jej u sebe) vzájemně komplementární a ani zákonodárce nepočítal s tím, že by bylo současně kladeno za vinu porušení obou ustanovení.
4. Žalobce dále namítá pochybení správních orgánů v souvislosti s námitkou podjatosti, kterou uplatnil hned na počátku správního řízení. Důvodem namítané podjatosti bylo, že žalobce se na internetu od bývalého zaměstnance městského úřadu dozvěděl o tom, že úředníci odboru dopravy jsou skrytě odměňováni za počet případů, ve kterých dojde k pravomocnému uložení pokuty. Podezření přitom není naprosto absurdní, neboť

předpokládaný příjem obce z uhrazených pokut za přestupky činil v roce 2016 cca 30 milionů Kč a správní orgány odmítají poskytnout informace o odměňování svých úředních osob (zjevně „mají co skrývat“). Jelikož správní orgány tímto směrem neprovedly žádné dokazování, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalobce nemohl sám předložit tyto informace, neboť je mají k dispozici pouze správní orgány.

5. Již samotný fakt, že ukládaná pokuta je příjmem „soudce“, který o ní rozhoduje, považuje žalobce za protiústavní. Žalobce však namítal, že důvodem podjatosti je systém odměňování úředníků, a nikoli samotná právní úprava, jak mylně dovozují správní orgány. Ke konkrétním indiciím, na které žalobce poukazoval, se správní orgány nevyjádřily (kromě poukazu na ústavněprávní nevhodnost právní úpravy, na který reagovaly zcela formálně). Skutečnost, že systém odměňování, který motivuje vydávat odsuzující rozhodnutí, může být důvodem podjatosti, potvrdil i Nejvyšší správní soud (v rozsudku ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63).
6. V případě námitky podjatosti proti správnímu orgánu prvního stupně došlo k další vadě i tím, že o námitce rozhodovala Ing. D. K., proti které námitka podjatosti také mířila. Došlo tak k porušení zásady *nemo iudex in causa sua* (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2019, č. j. 73 A 38/2017 – 100). Rozhodnutí bylo tedy vydáno v době, kdy nebylo řádně rozhodnuto o podané námitce podjatosti. Takový postup je zcela v rozporu se správním řádem a jedná se o důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, sp. zn. 7 As 281/2016). K námitce podjatosti žalovaného se žalovaný vyjádřil pouze v rámci napadeného rozhodnutí, což Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku výslovně odsoudil (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2015, č. j. 7 As 158/2014 – 30).
7. Vágní tvrzení žalovaného, že námitka podjatosti nese rysy zneužití práva, svědčí o jeho argumentační nouzi. Neexistuje žádný legitimní důvod, proč by správní orgány měly bránit ověření toho, zda neprovozují namítaný systém odměňování (který se již ve veřejné správě v ČR opakovaně objevil).
8. Žalobce dále namítá, že policisté neměli „důvodné podezření“ k tomu, aby žalobce vyzvaly k podrobení se lékařskému vyšetření. Sám žalovaný uznal, že výsledky jednotlivých dechových zkoušek měly mezi sebou rozdíl větší než 10 %, což je v rozporu s metodikou měření, a tudíž jako důkaz o vině nepoužitelné. Policisté proto vůbec nebyli oprávněni žalobce vyzývat k tomu, aby se podrobil lékařskému vyšetření. Postupovali proto v rozporu s § 20 odst. 1 písm. a) zák. č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek (dále jen „zákon o ochraně zdraví“), podle něhož je odbornému lékařskému vyšetření povinna se podrobit osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek.
9. Policie by měla řidiče poučit o právních následcích zkoušky na alkohol a na možnost odepřít tento způsob provedení zkoušky a také na právní následky odepření zkoušky. Nic takového se nestalo. Také proto dle žalobce nelze výsledky zkoušky použít. K této zcela zásadní námitce se žalovaný nevyjádřil, stejně jako k souvisejícímu důkaznímu návrhu.
10. Pokud by byl žalobce poučen o následcích podrobení orientační zkoušce a lékařskému vyšetření, odmítl by je, neboť by to pro něj bylo výhodnější (řízení pod vlivem návykové látky je již z mravního hlediska daleko závažnější, než odmítnutí podrobit se vyšetření).

Žalobce však byl nezákonně zbaven práva zvolit si, zda se podrobí vyšetření či nikoli. Tuto námitku uzavírá žalobce tím, že z bezpráví nemůže vzniknout právo.

11. Poté se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

12. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že žalobce na výzvu policisty ke kontrole řidičský průkaz nepředložil a tím porušil § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu; s ohledem na to, že toto ustanovení odkazuje na doklady dle odst. 7, tak ve spojení s § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona. Sám žalobce jako důvod nepředložení řidičského průkazu uvedl, že jej nemá u sebe. Není proto chybou, že městský úřad formuloval jednání žalobce tak, jak učinil, neboť žalobce po celou dobu řízení ohledně této skutečnosti nic nenamítal a poprvé vznesl tyto námitky až v podané žalobě.
13. Žalovaný dává za pravdu žalobci, že o námitce podjatosti odvolacího orgánu nebylo rozhodnuto, nicméně tento postup žalovaný odůvodnil. Poukazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013 – 30, podle něhož nelze účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů bude takové obvinění akceptováno. Takové snahy, které mají za cíl paralyzovat výkon státní správy, nemají nic společného s ochranou práv účastníka řízení.
14. Důvodné podezření, že žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, bylo v nynější věci dáno. Nerozptýlilo je orientační vyšetření a naopak potvrdilo odborné lékařské vyšetření spojené s odběrem krve. Námitky žalobce o absenci poučení o právních následcích zkoušky na alkohol, možnost odepřít zkoušku a následky odepření zkoušky, jsou dle žalovaného zcela zcestné. Řidič motorového vozidla je ze zákona povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, tuto povinnost žalobce splnil. Odmítnutí vyšetření nelze chápat jako nějaké „právo“ řidiče, o němž by měl být poučen. Poučovací povinnost o následcích jednání by byla na místě v případě odmítnutí podrobit se vyšetření. Pokud se žalobce domnívá, že by z mravního hlediska lépe vypadalo, když by byl uznán vinným z přestupku řízení pod vlivem návykové látky, odkazuje žalovaný na § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví, podle něhož *pokud odborné lékařské vyšetření osoba odmítne, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky*. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
16. Žaloba **není** důvodná.
17. Námitku vady výroku rozhodnutí městského úřadu krajský soud neshledal důvodnou. S obecnými východisky žalobce, že výrok je esenciální součástí rozhodnutí, a proto musí být určitý a jednoznačný, krajský soud souhlasí. V nynější věci ovšem výrok rozhodnutí městského úřadu obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti. Je z něj patrné, jakých protiprávních jednání se žalobce dopustil (popis skutkového děje), jaké právní

povinnosti tímto jednáním porušil, a jaké skutkové podstaty přestupků porušením těchto právních povinností svým jednáním naplnil.

18. Pokud je výrok rozhodnutí formulován dle žalobce „nezvykle“, tj. nejprve je vyličeno souhrnně jednání žalobce a poté jednotlivě uvedeno ke každému z přestupků, kterou povinnost žalobce porušil a jakého přestupku se porušením této právní povinnosti dopustil, nejedná se o vadu způsobující nesrozumitelnost výroku. Krajský soud neshledal, že by jednání žalobce nebylo možné „provázat“ s následnou právní kvalifikací.
19. Ostatně, ke stejnému závěru dospěl krajský soud i v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014 – 31, v němž v obdobné situaci konstatoval, že *„skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků“*. Nezákonnost výroku rozhodnutí správního orgánu shledal krajský soud v odkazovaném rozsudku nikoliv v samotném jeho formálním členění, nýbrž ve skutečnosti, že popis skutku nekorespondoval s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků. Tak tomu však v nynější věci není.
20. Podle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu *řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole*. Podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu *řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz*. Písm. b) – e) uvedeného ustanovení stanoví další doklady, které musí mít řidič při řízení u sebe.
21. Obecně platí, že řidičský průkaz má mít řidič při řízení u sebe (tj. v daném případě v autě) právě proto, aby jej mohl při silniční kontrole policistovi předložit k ověření, že má řidičské oprávnění. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39). Zároveň je ovšem velmi obtížné prokázat, že řidič u sebe v době kontroly řidičský průkaz nemá – výpověď řidiče před zahájením řízení je procesně nepoužitelná a nelze se opřít pouze o výpověď zasahujících policistů. Ačkoli v takovém případě s největší pravděpodobností řidič v danou dobu skutečně u sebe řidičský průkaz nemá (a právě proto jej policistům nepředloží), toliko na základě této pravděpodobnosti nelze tuto skutečnost konstatovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33). Jeví se proto vhodným, aby správní orgány netrestaly řidiče za přestupek spočívající v porušení povinnosti mít u sebe řidičský průkaz, ale toliko za porušení povinnosti jej na výzvu policisty předložit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 1 As 101/2020 – 31).
22. V nynějším případě správní orgány takto postupovaly. Dle výroku rozhodnutí žalobce nebyl trestán za přestupek spočívající v porušení povinnosti dle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, ale za přestupek spočívající v porušení povinnosti dle § 6 odst. 8 tohoto zákona (tedy porušení povinnosti předložit doklad) ve spojení s § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona. Nejedná se o pouhé slovíčkaření, tato skutečnost má v daném případě smysl. Ustanovení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu totiž odkazuje na celý odst. 7, tedy krom řidičského průkazu i na ostatní doklady, které má řidič na výzvu předložit. Uvedením § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí (porušení tohoto ustanovení nebylo samostatně shledáno) a jeho uvozením slovy „ve spojení“ totiž správní orgán zjevně konkretizuje, který doklad žalobce na výzvu nepředložil (k tomu

srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 As 17/2018 – 33).

23. Skutková část výroku rozhodnutí městského úřadu je formulována poněkud neobratně („neměl při řízení o sebe ŘP, který nepředložil policistům ČR ke kontrole“), nicméně ve spojení právní kvalifikací uvedenou ve výroku a také ve spojení s odůvodněním obou správních rozhodnutí přesto nevzbuzuje pochybnost o tom, že žalobce byl potrestán za porušení povinnosti předložit na výzvu řidičský průkaz. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí městský úřad k porušení této povinnosti uvádí, že „obviněný při šetření dopravní nehody policistům nepředložil ŘP“. Také žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje, že „po příjezdu hlídky Policie ČR nepředložil obviněný ke kontrole na výzvu policisty řidičský průkaz, čímž porušil ust. § 6 odst. 8 ve spojení s ust. § 6 odst. 7 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb.“ a dále se zabývá společenskou škodlivostí jednání spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu.
24. Vzhledem ke shora uvedenému proto napadené rozhodnutí netrpí vytykanou vadou a úvahami žalobce o možnostech souběžného trestání za přestupky spočívající v porušení obou citovaných ustanovení se není třeba blíže zabývat.
25. Podle § 14 odst. 3 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.*
26. Žalobce vznesl ve správním řízení námitku podjatosti všech osob v zaměstnaneckém poměru k obci Židlochovice, neboť se na internetu dozvěděl, že zaměstnanci obce mají být finančně zainteresováni v sankcionování dopravních deliktů. Kromě nejmenovaného „zdroje“, který se měl označit za bývalého zaměstnance, vedla žalobce k této domněnce výše předpokládaných příjmů obce Židlochovice z pokut.
27. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že o námitce podjatosti rozhodla usnesením ze dne 21. 6. 2018 vedoucí dopravy Městského úřadu Židlochovice Ing. K., která námitku neshledala důvodnou; odvolání žalobce proti tomuto usnesení zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 7. 2018.
28. Je pravdou, že dle zákona je rozhodování o námitce podjatosti založeno na hierarchickém principu a směřuje-li tedy námitka podjatosti proti všem osobám na všech stupních hierarchie správního orgánu, rozhoduje o ní služebně nadřízený orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 3 As 2/2013 – 22). V postupu správních orgánů v nynější věci však krajský soud neshledal takovou vadu, která by se mohla promítnout do zákonnosti napadeného rozhodnutí.
29. Krajský soud vzal v úvahu, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo o námitce žalobce rozhodnuto i ve druhém stupni, žalovaný coby nadřízený správní orgán se tedy obsahem vznesené námitky podjatosti prokazatelně zabýval a neshledal důvody pro vyloučení oprávněných úředních osob z důvodu podjatosti. S tímto hodnocením se krajský soud i po věcné stránce ztotožňuje.
30. Není pochyb, že pokud by byli zaměstnanci správního orgánu systémem odměňování motivováni k vydávání rozhodnutí o určitém obsahu, byla by taková skutečnost důvodem pro pochybnosti o jejich podjatosti (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Afs 363/2018 – 113). Pro úplnost soud uvádí, že skutečnost, že je částka pokuty příjmem obce, naopak protiústavním ani nezákonným není (srov. žalovaným odkazovaný rozsudek ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 – 32).

31. V posuzované věci však zůstala uplatněná námitka toliko v rovině ničím nepodložených spekulací. Jak uvedl opakovaně Nejvyšší správní soud, není pochybením správního orgánu, pokud nevyhoví požadavku účastníka řízení na provedení dokazování (spočívajícího v provedení analýzy rozhodovací praxe zaměstnanců a jejich odměňování), pakliže účastník řízení neodůvodní podání námítky podjatosti tak, aby se jeho obavy jevily správnímu orgánu alespoň jako pravděpodobné. Dovodit namítanou podjatost všech zaměstnanců žalovaného by nebylo možné ani provedením důkazu informacemi o odměnách zaměstnanců městského úřadu. Z toho, že součástí platu zaměstnanců správních orgánů je nenároková složka, jejíž výše se může pohybovat a může se lišit např. s výkonností těchto zaměstnanců, bez indicie o existenci systému cílových odměn nelze ještě dovozovat podjatost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019 – 38, nebo ze dne 22. 9. 2020, č. j. 10 As 94/2020 – 36).
32. Správní orgány proto ani nyní nepochybily, pokud na podkladě vznesené námítky podjatosti neprováděly dokazování, jak žalobce požadoval. I obecně se krajskému soudu jeví absurdním, aby na základě nepodložených domněnek účastníka řízení byly správní orgány povinny provádět rozsáhlé dokazování negativní skutečnosti, tj. prokazovat, že určitá skutečnost oproti mínění účastníka řízení neexistuje. Stejně tak s ohledem na spekulativní charakter „argumentů“ žalobce, považuje krajský soud vypořádání správních orgánů v tomto směru za dostatečné.
33. Podpůrně nelze přehlédnout ani to, že společnost FLEET Control, s. r. o., která vystupovala jako zmocněnec žalobce v přestupkovém řízení, je krajskému soudu dostatečně známa svým účelovým a obstrukčním jednáním (rozsudek ze dne 29. 11. 2018, č. j. 62 A 85/2018 – 132), a to i v souvislosti s uplatňováním námitek podjatosti oprávněných úředních osob (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 As 220/2015 – 47, ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 As 339/2018 – 37, ze dne 17. 12. 2019, č. j. 10 As 134/2018 – 43, nebo ze dne 12. 12. 2019, č. j. 8 As 166/2018 – 30). Jakkoliv se v nynější věci nejedná o rozhodující argument, krajský soud je ve shodě s žalovaným přesvědčen, že institut vyloučení z projednávání a rozhodování věci (včetně možnosti namítat podjatost) slouží výhradně k tomu, aby se na rozhodování správního orgánu nepodílely osoby, které mají osobní poměr k věci nebo účastníkům řízení. Jeho smyslem jistě není bezúčelně řetězit rozhodování o podjatosti jednotlivých funkcionářů a zaměstnanců na různých úrovních v hierarchii správních orgánů.
34. Obdobné lze konstatovat i k námitce podjatosti vznesené žalobcem v odvolacím řízení. V obsáhlém a obtížně srozumitelném doplnění odvolání (celkem 31 stran textu) žalobce uvedl, že systém odměňování v závislosti na pokutování řidičů zřejmě provozuje také odvolací orgán, neboť jinak si nelze vysvětlit jeho snahu zatajit tuto praxi u správního orgánu.
35. Zde krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 – 34, podle něhož není důvodu postupovat k rozhodnutí nadřízenému orgánu takovou námitku podjatosti, která je *prima facie* nedůvodná. Takový postup, navzdory tomu, že námitka podjatosti není na první pohled způsobila zpochybnit nepodjatost rozhodujících osob, by totiž zcela neúčelně oddaloval naplnění hlavního účelu správního řízení, tj. vydání rozhodnutí bez zbytečných průtahů.
36. Námitka podjatosti uplatněná v odvolacím řízení je stejně jako námitka uplatněná v řízení před městským úřadem pouhou ničím nepodloženou domněnkou žalobce. Žalovaný nadto není správním orgánem, který uložil sankci (to nyní učinil správní orgán prvního stupně) a

není ani příjemcem finančních prostředků z uložených pokut. Námitka je proto zároveň zjevně neopodstatněnou spekulací a žalovaný postupoval správně, pokud ji z tohoto důvodu nepostoupil nadřízenému orgánu k rozhodnutí a svůj postup řádně odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Jelikož námitka podjatosti byla vyřízena v souladu s právní úpravou, jak ji vyložil Nejvyšší správní soud, žalobcem odkazovaná judikatura není přílehlavá.

37. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen *podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem*. Zákon o ochraně zdraví, na který tato norma odkazuje, rozlišuje orientační vyšetření, kterým je v případě zjišťování alkoholu nejčastěji dechová zkouška [§ 2 písm. n)] a odborné lékařské vyšetření [§ 2 písm. m)]. Krajský soud se ztotožňuje s žalobcem v tom, že zatímco orientační vyšetření je časově nenáročné a neinvazivní, odborné lékařské vyšetření je invazivní metodou spojenou s odběrem biologického materiálu. Povinnost podrobit se odbornému lékařskému vyšetření proto musí být spojena s důvodným podezřením, že řidič je pod vlivem alkoholu (řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu je činností potenciálně ohrožující zdraví nebo majetek).
38. Takové důvodné podezření však v nynější věci bylo dáno. Žalobce se na výzvu policistů podrobil třikrát orientační dechové zkoušce analyzátozem Dräger s výsledky v hodnotách 0,38 g/kg, 0,33 g/kg a 0,34 g/kg alkoholu v krvi. Třebaže tyto výsledky z důvodu překročení přípustného rozdílu mezi jednotlivými měřeními ve výši 10 % nelze užít jako důkaz prokazující množství alkoholu v krvi, není možné je zcela pominout, jak dovozuje žalobce.
39. Jak vyplývá již ze samotného názvu, orientační vyšetření nevede k jednoznačnému závěru o tom, zda vyšetřovaná osoba skutečně je pod vlivem alkoholu, respektive jaká je míra takového ovlivnění. Orientační vyšetření totiž mohou vést k chybným výsledkům (obdobně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2020, č. j. 14 A 143/2019 – 92). Pokud by však výsledky orientačního vyšetření (které nejsou bezpečně průkazné) nemohly založit ani důvodné podezření z ovlivnění alkoholem, bylo by jejich provádění zcela zbytečné.
40. Pakliže by byla zcela dodržena pravidla metodiky měření alkoholu použitým analyzátozem dechu, byly by výsledky orientačního vyšetření dle speciálního ustanovení § 20 odst. 3 zákona o ochraně zdraví dostatečné pro závěr o ovlivnění alkoholem a další odborné lékařské vyšetření by se v nynější věci neprovedlo. Podle citovaného ustanovení totiž platí, že *spočívá-li orientační vyšetření na ovlivnění alkoholem v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, který splňuje podmínky stanovené jiným právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede*. Tyto podmínky však splněny nebyly, otázka ovlivnění žalobce alkoholem zůstala po opakované pozitivní orientační dechové zkoušce v rovině důvodného podezření a policisté v souladu s právní úpravou vyzvali žalobce k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření.
41. Uvedené důvodné podezření bylo v nynější věci zesíleno také tím, že dle úředního záznamu sám žalobce policistům sdělil, že večer před jízdou vypil 0,7 l vína; dle protokolu o lékařském vyšetření ještě při vyšetření jevil žalobce známky požití alkoholu (zhoršení reakcí patrně vlivem kombinace alkoholu a neuroly); a konečně i samotnými skutkovými okolnostmi přestupků, při nichž žalobce nejenže nerespektoval dopravní značení, ale při svém nebezpečném manévru zcela ignoroval za sebou jedoucí vozidlo, což taktéž není zcela

obvyklé. Policisté proto nepochybili tím, že vyzvali žalobce k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření.

42. Žalobce se jak opakované orientační dechové zkoušce, tak odbornému lékařskému vyšetření, podrobil. Krajský soud je ve shodě s žalovaným i Nejvyšším správním soudem přesvědčen, že odmítnutí podrobit se dechové zkoušce či lékařskému vyšetření v případě podezření na ovlivnění alkoholem při řízení motorového vozidla není zákonným právem každého občana, nýbrž jde o porušení povinnosti vyplývající z § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, neboť každý řidič má povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem (srov. usnesení kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 13 Kss 5/2020 – 59). Poučování o „možnosti“ odmítnout podrobit se této povinnosti proto není ze strany správních orgánů na místě. Žalovaný proto správně označil tuto otázku jako irelevantní a též provádění dokazování o absenci poučení by bylo nadbytečné (správní orgány toto skutkové tvrzení žalobce ani nepochybnily).
43. Jak již bylo uvedeno, žalobce se oběma zkouškám podrobil. Hypotetická otázka poučovací povinnosti o následcích nepodrobení se orientační zkoušce nebo odborné lékařské zkoušce proto nemá v nynějším řízení význam.
44. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

45. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 14. července 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.